

Sygn. akt: VU 1476/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2012 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz

Protokolant: Katarzyna Awsiukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2012 r. w Legnicy

sprawy z wniosku J. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o przeliczenie emerytury

na skutek odwołania J. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 20 października 2011 roku

znak E1- (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 1476/11

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 20 października 2011r. odmówił J. J. – na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r.Nr 153, poz.1227 ze zm.) prawa do emerytury z przyczyn podanych w uzasadnieniu, w którym wskazuje, że w myśl art.27 powołanej ustawy, emerytura przysługuje urodzonemu przed 01.01.1949r., jeżeli spełnił następujące warunki:

- osiągnął wiek wynoszący co najmniej 65 lat,
- ma okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami możliwość przyznania emerytury dotyczy każdego przypadku, w którym osoba wcześniej uprawniona do emerytury spełnia warunki wymagane do ustalenia tego świadczenia na podstawie innego przepisu zawartego w powołanej ustawie. Organ rentowy wskazał, iż w przypadku wnioskodawcy brak jest podstaw prawnych do przyznania prawa do emerytury na podstawie w/w artykułu, ponieważ takie świadczenie zostało przyznane decyzją z dnia 26 lutego 2007r. W związku z tym nie ma zastosowania art.53 ust.4 ustawy, gdyż dotyczy on ustalenia wysokości nowo przyznanej emerytury z uwzględnieniem 24% kwoty bazowej obowiązującej w dacie nabycia prawa do świadczenia, jeżeli osoba po przyznaniu prawa do emerytury podlegała przez co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub emerytalno-rentowemu(karta 17tomu VIII akt ZUS).

Odwołanie od powyższej decyzji złożył J. J., w którym domagał się zmiany zaskarżonej decyzji i ponownego ustalenia wysokości emerytury. Dodatkowo J. J. w złożonym odwołaniu zarzucił organowi rentowemu, że nie od razu nie wydał decyzję o wypłaceniu emerytury zgodnie z prawem polskim i Konstytucją RP, tylko zawsze działał ma zarzuty . W ocenie skarżącego takie działanie organu rentowego naruszało jego konstytucyjne prawa jako zadając końcowo obywatela polskiego, który przepracował 41 lat (karta 2 akt niniejszej sprawy).

Na rozprawie dnia 01 lutym 2012 r. został wnioskodawca sprecyzował żądanie odwołania w ten sposób , że wskazał ,iż nie kwestionuje wysokości wynagrodzeń przyjętych przez organ rentowy za okresy zatrudnienia w:

1.GS- K. od 15.04.1958r. do 31.10.1959r.,

2. (...) (...) – L. od 16.10.1978r. do 30.06.1983r.,

3.GS (...) Zakład (...) w L. – Zakład Produkcji (...) od 04.07.1983r. do 31.12.1987r.,

4.MPK O/ L. od 01.02.1984r. do 31.11.1984r. na 1/2 etatu.

Skarżący natomiast kwestionował wynagrodzenia za okresy zatrudnienia w :

1. (...) . od 23.11.1959 r. do 31.08.1962r., gdzie pracował w pełnym wymiarze czasu pracy jako strażnik ochrony kolei. Z tytułu otrzymywał wynagradzanie według godzinowej stawki osobistego zaszeregowania podając XI grupę zaszeregowania, przy czym ZUS za okres tego zatrudnienia przyjął kwoty minimalnego wynagrodzenia. Z tego powodu skarżący wnosi o ustalenie wynagrodzenia w oparciu o kwoty stawek wynikających z angaży, znajdujących się w aktach osobowych.

2. Przedsiębiorstwie (...) O/ L. od 05.09.1962r. do 14.10.1978r. - gdzie skarżący pracował jako kierowca samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Wynagrodzenie miesięczne było ustalane wg akordu. Posiadał stawkę osobistego zaszeregowania z Układu Zbiorowego Pracy, wtedy gdy pracował na warsztacie. Natomiast ZUS za część okresu przyjął minimalne wynagrodzenie, co skarżący kwestionuje, gdyż wynagrodzenie za ten okres powinno być wyższe od wyliczonego przez ZUS i powinno ono być ustalone jako średnie przeciętne wynagrodzenie roczne, przy uwzględnieniu druku Rp-7 za lata: 1966 - 27 837,79 zł., 1967- 30 107,37 zł., 1968 - 38 328,70 zł., 1970 - 37 817,20 zł., 1971 - 51 461 zł. Swoje stanowisko w tym zakresie skarżący uzasadnił tym ,iż średnio w akordzie w latach 1966-1971 pracował po 12-13 godzin dziennie. Akord rozliczano w ten sposób, że ewidencjonowano ilość ton które zostały przewiezione. Było to ewidencjonowane wg karty drogowej i godzin pracy razy stawka z angażu.

3. (...) (...) – zatrudnienie od 01.01.1988r. do 31.05.1995r. na stanowisku palacza centralnego ogrzewania. Pomimo, iż (...) za cały okres zatrudnienia wykazało wynagrodzenie na wystawionym druku Rp-7, to skarżący kwestionuje wiarygodność wynagrodzenia za 1988r., które wymienione jest na tym druku (karta 18 tomu I akt emerytalnych) . , gdyż powinienem mieć za ten rok ustalony wskaźnik 102,81% - zamiast wskazanego 79,15 % . Dodatkowo wnioskodawca zarzucił , że za okres zatrudnienia w (...) (...) kwestionuje wysokość wynagrodzenia przyjętego do ustalenia podstawy wymiaru za 1988r. oraz 1994r.i wnosi o przyjęcie wynagrodzeń wynikających z nie podpisanego zaświadczenia z 24 kwietnia 2007r. W następujących wysokościach : za 1988- 488 032zł.,a za 1994- 63 077 100 zł. W piśmie z dnia 19 lipca 2012r.sprecyzował żądanie odwołania dodatkowo w ten sposób , że domagał się do wyliczenia wskaźnika wwpw z 6 lat kalendarzowych obejmujących lata 1966-1971 , dla których wskaźnik emerytury wynosi 145,45 % (karta 65 akt niniejszej sprawy) .

W odpowiedzi na odwołanie strona pozwana wniosła o jego oddalenie, podtrzymując w całości argumenty przedstawione w zaskarżonej decyzji .

Dodatkowo organ rentowy wskazał ,iż rozpoznając wniosek o z dnia 04 października 2011r. odmówiono prawa do emerytury, bowiem decyzją z dnia 26 lutego 2007r. - na wniosek wnioskodawcy z dnia 19 stycznia 2007r. - w związku z ukończeniem 65 lat życie - przyznano- na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej prawo do emerytury od 01 stycznia

2007r. tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. W dalszej części uzasadnienia odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wyjaśnia, że w decyzji z dnia 26 lutego 2007r. do ustalenia podstawy wymiaru przyjął podstawę wymiaru wcześniej przyznanej emerytury, dla której wskaźnik wwpw wynosił 123,37%, ustalony z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu. Dodatkowo organ rentowy wskazał, że od decyzji z dnia 26 lutego 2007r. J. J. złożył odwołanie, które rozpoznane zostało przez Sąd Okręgowy- Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy wyrokiem z dnia 18 października 2007r. sygn. akt VU514/07 oddalającym odwołanie od w/w decyzji. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2008r. sygn. akt III AUa 2259/07 oddalił apelację wnioskodawcy od wyroku z dnia 18 października 2007r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od 01 sierpnia 1995r. do 31 grudnia 2006r. pan J. J. pobierał wcześniejszą emeryturę, do której uprawnienia nabył w oparciu o przepisy rozporządzenia MPiPS z dnia 26 stycznia 1990r. w sprawie wcześniejszych emerytur dla pracowników zwalnianych z pracy z przyczyn dotyczących zakładów pracy (Dz.U.Nr 4, poz.27). Natomiast wysokość tego świadczenia emerytalnego została ustalona w myśl zasad wynikających z ustawy z dnia 17 października 1991r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. Nr 104, poz 450 ze zm.), przy czym z chwilą wejścia w życie z dniem 01 stycznia 1999r. ustawy z FUS, świadczenie przyznane wcześniej z mocy prawa podlegało przepisom tej ustawy.

Decyzją z dnia 25 lutego 1996r. organ rentowy ustalił wysokość emerytury J. J. przy przyjęciu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 104,68% ustalonego przy przyjęciu wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z lat 1985-1990 (k.53 tom I akt ZUS). Następnie w wyniku złożenia kolejnego wniosku o przeliczenie emerytury- organ rentowy przeliczył świadczenie z zastosowaniem wwpw wynoszącym 123,37%, ustalonym z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, co wynika z decyzji z dnia 09.02.2007r. (k.33 tom I akt ZUS).

W dniu 19 stycznia 2007r. pan J. J. składa wniosek o przyznanie emerytury po emeryturze (karty 1-4tomu VI akt ZUS). W wyniku rozpoznania tego wniosku, organ rentowy decyzją z dnia 26 lutego 2007r. (karta 12tom VI akt ZUS) przyznaje prawo do emerytury od dnia 01 stycznia 2007r. tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Organ rentowy przed wydaniem decyzji, za lata, za które nie zostały udowodnione wynagrodzeniami w oparciu o dokumentację płacową, przyjął do ustalenia podstawy wymiaru świadczenie wynagrodzenie wg kwoty minimalnego wynagrodzenia. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto minimalne wynagrodzenie za okresy: 01.04.1956r. - 10.09.1956r.; 15.04.1958r. - 31.10.1959r.; 05.09.1962r.-31.12.1965r.; 01.01.1972r.- 31.12.1975r. Ustalona tą decyzją wysokość emerytury przy przyjęciu wskaźnika wwpw wynoszącego 123,37% oraz liczby okresów składkowych 491 miesięcy /40 lat 11m-cy/ stanowiła po należnych waloryzacjach kwotę 1 297,36zł. Od decyzji tej wnioskodawca wniósł odwołanie do Sądu Okręgowego w Legnicy, który w wyniku rozpoznania tego odwołania, wyrokiem z dnia 18 października 2007r. -sygn. akt VU514/07- oddalił odwołanie (karta 163t.VI akt ZUS), z którym nie zgadzał się wnioskodawca wnosząc od tego wyroku apelację. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu rozpoznając apelację od w/w wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy, wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2008r. o sygn. akt III AUa 2259/07 oddalił apelację wnioskodawcy (karta 189tom VI akt ZUS).

J. J. wnioskiem z dnia 23 stycznia 2009r. (karta 219 tom VI akt ZUS) żądał przeliczenia emerytury przy zastosowaniu wskaźnika wwpw 145,45% ustalonego z lat 1966-1971, za które to lata w jego ocenie dokumenty winien posiadać ZUS, gdyż składki były odprowadzane do ZUS-u.

Decyzja rozpatrująca niniejszy wniosek, została przez organ rentowy wydana dnia 27 lutego 2009r. (karta 235 tomu VI akt ZUS), w której wskazano, że do wyliczenia podstawy wymiaru przyjęto w dalszym ciągu wskaźnik wwpw wynoszący 123,37%. Do decyzji organ rentowy dołączył załącznik, w którym informował wnioskodawcę, iż istnieje możliwość ponownego przeliczenia podstawy wymiaru, jeżeli zostaną przedłożone dokumenty poświadczające zarobki z okresu, z którego przyjęto minimalne wynagrodzenie (karta 237 tomu VI akt ZUS).

Ponownie od tej decyzji pan J. J. wniósł odwołanie do Sądu Okręgowego w Legnicy, który w wyniku rozpoznania tego odwołania, wyrokiem z dnia 05 maja 2009r. sygn. akt VU 883/09 w pkt. I - oddala odwołanie, a w pkt. II - w części dotyczącej wyliczenia podstawy wymiaru z uwzględnieniem wynagrodzeń w latach 1966-1971 oraz wyliczenia emerytury w oparciu o wskaźnik 145,45% odwołanie odrzucił (karta 321tomu VI akt ZUS).

Kolejne wnioski w zakresie przeliczenia emerytury, J. J. złożył w ZUS Oddział w L. w dniach : 23 sierpnia 2010r. (karta 20 tom VII akt ZUS), 27 września 2010r. (karta 24 tom VII akt ZUS), 05 października 2010r. (karta 34 tom VII akt ZUS), 18 października 2010r. (karta 39 tom VII akt ZUS). W sprawie wniosków z dnia : 23 sierpnia 2010r., 27 września 2010r. i 05 października 2010r. - organ rentowy przesłał J. J. pisma wyjaśniające (karty : 23,33,34-36 tom VII akt ZUS) / . Wniosek z dnia 18 października 2010r. Został rozpoznany wydaniem dnia 28 października 2010r. decyzji o odmowie dokonania przeliczenia świadczenia emerytalnego wnioskodawcy (karta 40 tom VII akt ZUS). Od tej decyzji J. J. złożył odwołanie do Sądu Okręgowego w Legnicy, który wyrokiem z dnia 22 marca 2011r. /sygn. akt VU 1231/10 / oddala odwołanie (karta 65 tom VII akt ZUS). Od powyższego wyroku apelację złożył J. J.. Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 22 czerwca 2011r., sygn. akt III AUa 551/11 , oddalił apelację od w/w wyroku (karta 66 tom VII akta ZUS).

Dnia 04 października 2011r. J. J. złożył kolejny wniosek, w którym wskazał, iż domaga się o ponowne przyznanie emerytury (k.1 tom VIII akt ZUS).

W następstwie w/w wniosku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję .

W toku postępowania prowadzonego w niniejszej sprawie dołączono akta osobowe za okresy zatrudnienia wnioskodawcy w : (...) Zakład (...) w W., Przedsiębiorstwie (...) oddział w L., MPK w L., (...) (...) w L..

Na okoliczność uzyskiwanych wynagrodzeń za okres zatrudnienia wnioskodawcy w (...), w aktach emerytalnych znajduje się zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu /drukRp-7/ wystawione dnia 21 września 2006r. przez (...) S.A. Biuro Zarządu Archiwum (...) w W. Oddział (...) we W. (karta 335-336 tomu V akt ZUS). Na zaświadczeniu zamieszczono adnotację, że z powodu braku kart zbiorczych wynagrodzeń za lata 1959-1962, wykazane wynagrodzenie wyliczono na podstawie angaży, a które za poszczególne okresy tego zatrudnienia zostało ustalone w kwotach podanych poniżej w tabeli:

Rok kalendarzowy	Wynagrodzenie – przychód- dochód	Łączna kwota wynagrodzenia- przychodu- dochodu		
	Składniki stałe w zł.	Świadczenia w naturze	kwota w zł.	rodzaj
1	2	3	4 (2 + 3)	
1959	1 013	103	mundur	1 116
1960	10 000	1 094	mundur + węgiel	11 094

1961	10 800	2 094	mundur + węgiel	12 894
1962	7 200	1 422	mundur + węgiel	8 622

W aktach osobowych przez (...) nie ma angażu wskazujących w jakiej kwocie lub stawce godzinowej przysługiwało J. J. wynagrodzenie. Pozostałe dokumenty znajdujące się w aktach osobowych nie zawierają zapisów, które ewentualnie określałyby kwotę wynagrodzenia zasadniczego lub kwotę stawki godzinowej. W aktach osobowych zalegają jedynie następujące dokumenty:

- karta ewidencyjna, która obejmuje dane osobowe pana J. J. / poz.5-14/, wykształcenie /poz.16/, stosunek do służby wojskowej /poz.18/, egzaminy służbowe, ściśle praktyczne i inne kolejowe oraz kursy (...) /poz.20/ wyniki badań /poz.21/ (str.1). Natomiast na str. 2 wpisano datę rozpoczęcia służby z dniem 23.11.1959r. /poz.29/, przebieg służby po 22.07.1944r./poz.30/, która zawiera tabelę podzieloną na poszczególne opisane kolumny tj. data zmiany (kol.a), jednostka służbowa i miejscowość (kol.b), stanowisko służbowe (kol. c), charakter służbowy (kol.d), grupa uposażenia (kol.e), krótkie określenie zmiany (kol. i), podstawa zmiany i nr dekretu lub zarządzenia (kol.j).

Z zapisów dokonanych w tych kolumnach wynika, że od 23 listopada 1959r. przysługiwała skarżącemu grupa uposażenia 12 a za podstawę podano 1-1/J-92/59, od 01 września 1960r. przysługiwała grupa uposażenia 11, podstawa 1-2/J-53/60 i tak w pozostałych dwóch zapisach. Wymienione powyżej symbole oznaczają przepisy resortowe, w oparciu o które była ustalana kwota należnego wynagrodzenia przypisana do grupy uposażenia wskazanej na tej karcie,

- podanie o przyjęcie do pracy (k.3a.osob.), życiorys (k.4a.osob.) karta stanu zdrowia (k.5a.osob.), akt mianowania (k.7a.osob.), odpis notarialny ukończenia szkoły powszechnej

(k.8a.osob.), protokół egzaminu (k.9a.osob.), protokół o dopełnieniu aktu ślubowania służbowego (k.10a.osob.), opinia z poprzedniego zakładu pracy (k.11a.osob.), świadectwo pracy za okres zatrudnienia w (...) (k.12a.osob.) oraz osobno karta urlopową.

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury wnioskodawcy za lata 1959-1963 organ rentowy przyjął wynagrodzenie wskazane w zaświadczeniu z dnia 21 września 2006r. W kwotach wskazanych powyżej .

Za okres zatrudnienia w (...) Oddział L. J. J. przedłożył kserokopie kart wynagrodzeń za lata 1966-1971 oraz za 1976-1978 (karty 301-307 tom V akt ZUS), na podstawie których organ rentowy dokonał wyliczenia kwot wynagrodzeń za wskazane lata. W dołączonych do akt sprawy aktach osobowych znajdują się oryginały kart wynagrodzeń za lata wskazane powyżej. W aktach osobowych brak jest dokumentacji płacowej za lata 1962- 1965 oraz za lata 1972-1975. W tych aktach osobowych brak jest

umowy o pracę czy angażu, z których wynikałaby kwota stawki zaszeregowania za okresy, za które brak dokumentacji płacowej (lata 1962-1965 i 1972-1975). Jedynymi dowodami w aktach osobowych, który obejmuje jeden z okresów wskazanych przez J. J., jest angaż z dnia 20 października 1975r., w którym wskazano tylko, że skarżący na stanowisku kierowcy z dniem 01 października 1975r. miał przyznany dodatek za nieprzerwany staż pracy w wysokości 10% miesięcznie, od stawki osobistego zaszeregowania plus dodatek za rodzaj pojazdu – pozostałe warunki umowy o pracę bez zmian (akta nienumerowane) . Natomiast w kartach wynagrodzeń znajdujących się w aktach osobowych za lata 1966-1971, 1975-1978, których kserokopie skarżący dołączył do akt emerytalnych – odnotowano stawki osobistego zaszeregowania : na karcie za 1966r. wskazana jest kwota 4,80zł., na karcie za 1967r. odnotowano kwotę 6,20zł. oznaczoną lit.,B”, na karcie za 1970r. kwotę 6,70 zł., z kolei za 1977r. kwoty wynoszące kolejno – 7,50 zł.+ 1,50zł. W angażu z dnia 01 lipca 1977r. podano jako podstawę prawną: protokół dodatkowy z dnia 07 maja 1977r. do UZP – tj .Układu Zbiorowego Pracy dla Budownictwa z dnia 23 grudnia 1974r.

J. J. w (...) (...) Oddział L., był zatrudniony na stanowisku palacza kotłowego od 01 stycznia 1988r. do 31 maja 1995r., za który to okres na polecenie Sądu, zostały dostarczone listy płacowe przez ten zakład pracy.

Dysponując nowymi dowodami w sprawie o ponowne przeliczenie wysokości emerytury postanowieniem z dnia 14 marca 2012r. sąd – w trybie art. 468 k.p.c. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu ubezpieczeń społecznych na okoliczność ustalenia podstawy wymiaru emerytury wnioskodawcy w związku ze złożonym J. J. w dniu 04.10.2011r. wnioskiem o przeliczenie emerytury, najkorzystniejszego wwpw świadczenia i wysokości emerytury.

W zleceniu sąd wskazała, iż przy wyliczaniu wynagrodzenia za okres zatrudnienia wnioskodawcy należy uwzględnić zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu i inne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy. Ponadto za okresy, za które brak jest druków Rp-7, należy uwzględnić angaże znajdujące się w aktach osobowych- dołączonych do akt sprawy- określające wysokość stawki godzinowej, przy założeniu obowiązującego wymiaru czasu pracy tj. od poniedziałku do piątku po 8 godzin dziennie a w soboty po 6 godzin. Wyliczając wynagrodzenie wnioskodawcy za poszczególne lata należy uwzględnić okresy zwolnień lekarskich z powodu choroby wymienionych w legitymacji ubezpieczeniowej i karcie zasiłkowej oraz ewentualnie okresy urlopów bezpłatnych.

Przy ustalaniu podstawy wymiaru świadczenia za lata 1988 oraz 1994r. należy porównać dokument przedłożony przez skarżącego na k.32 oraz kopie akt osobowych dotyczących zatrudnienia skarżącego w (...) (...) w L..

Po przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego sąd ustalił wynagrodzenie stanowiące postawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za okres zatrudnienia wnioskodawcy od 1954r. do 1995r. oraz wwpw emerytury.

Wyliczenie wskaźników wwpw przy przyjęciu wynagrodzeń ustalonych przez sąd oraz zawartych w aktach emerytalnych przedstawia się tabelarycznie następująco :

rok	Nr karty	Wynagrodzenie uzyskane	Przeciętne wynagrodzenie w j.g.u.	Procentowy wskaźnik	Lp. lat		
	10	20					
- 1 -	-2-	- 3 -	- 4 -	- 5 (3 : 4) -			
1954	64t.VII	4 192	11 700	35,83			
1955	64t.VII	4 368	12 096	36,11			
1956	64t.VII	3 759	13 416	28,02			
1958	64t.VII	4 267	16 176	26,38			
1959	64t.VII 335t.V	5 400 <u>1 116</u>	17 436	37,37			

		6 516					
1960	335t.V	11 094	18 720	59,26			
1961	335t.V	12 894	19 500	66,12			
1962	335t.V opinia	8 622 <u>2 707</u> 11 329	20 160	56,20			
1963	opinia	8 850	21 156	41,83			
1964	opinia	9 000	21 792	41,30			
1965	opinia	9 000	22 404	40,17			
1966	301t.V	27 838	23 208	119,95			1
1967	302t.V	30 108	24 192	124,45			2
1968	303t.V	38 329	25 272	151,67			3
1969	303t.V	40 119	26 088	153,78			4
1970	304t.V	37 812	26 820	140,98			5
1971	304t.V	51 461	28 296	181,87			6
1972	opinia	20 443	30 108	67,90			
1973	opinia	20 497	33 576	61,05			
1974	opinia	20 427	38 220	53,45			
1975	opinia	21 306	46 956	45,37			
1976	opinia	57 119	51 372	111,19		1	7

1977	306t.V	63 133	55 152	114,47		2	8
1978	307t.V 9t.IV	42 080 <u>15 735</u> 57 815	58 644	98,59		3	
1979	9t.IV	88 263	63 924	138,07		4	9
1980	9t.IV	94 181	72 480	129,94	1	5	10
1981	9t.IV	97 974	92 268	106,18	2	6	11
1982	opinia	140 497	139 572	100,66	3	7	12
1983	9t.IV 17t.I	99 025 <u>62 962</u> 161 987	173 700	93,26	4	8	
1984	17t.I 361t.V	209 104 <u>87 588</u> 296 692	202 056	146,84	5	9	13
1985	17t.I	253 379	240 060	105,55	6	10	14
1986	17t.I	297 972	289 140	103,05			15
1987	17t.I	391 644	350 208	111,83			16
1988	opinia	506 032	637 080	79,43			
1989	opinia	2 989 064	2 481 096	120,47			17
1990	opinia	13 346 879	12 355 644	108,02			18
1991	opinia	21 044 220	21 240 000	99,08			19

1992	opinia	34 107 400	35 220 000	96,84			
1993	opinia	47 269 600	47 940 000	98,60			20
1994	opinia	56 391 100	63 936 000	88,20			
1995	361.t.V opinia	477,10 <u>2 699,12</u> 3 176,22	8 431,44	37,76			
			Razem - 682,43% : 6 lat = 113,74%				
			Razem - 1144,75% : 10 lat = 114,48%				
			Razem - 2466,65%: 20 lat = 123,33%				

Z tabelarycznego zestawienia wynika, że najkorzystniejszym wskaźnikiem jest wyliczony z 20 lat kalendarzowych wybrany z całego okresu podlegania ubezpieczeniu wynoszący 123,33%, przy czym jego wysokość jest niższa od ustalonego przez organ rentowy w wysokości wynoszącej 123,37%.

dowody: - akta ubezpieczeniowe wnioskodawcy karty i tomy wskazane w treści ustaleń faktycznych ,

- pismo J. J. z dnia 19 lipca 2012r. k. 65 ,

- opinia biegłego sądowego z dnia 26 lipca 2012r. wraz z załącznikami k.83-147 ,

- przesłuchanie wnioskodawcy k. 33-34 ,

- akta osobowe wnioskodawcy dotyczące zatrudnienia w : (...), MPK w L. i Przedsiębiorstwie (...) Oddział w L..

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 15 zawartym w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, podstawę wymiaru emerytury lub renty stanowi podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne we wskazanym przez zainteresowanego okresie. Przepis ten nie przesądza

o tym, że do podstawy wymiaru przyjmuje się tylko te składniki wynagrodzenia, od które zostały faktycznie odprowadzone składki na ubezpieczenia społeczne .

Tak więc, do podstawy wymiaru świadczeń przyjmuje się te składniki wynagrodzenia, które w rozumieniu przepisów o podstawie wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne obowiązujących we wskazanym przez zainteresowanego okresie podlegały składce na ubezpieczenie bez względu na to, czy faktycznie składka została opłacona i bez względu na formę opłacania składki. W związku z tym, przy ocenie, które składniki wynagrodzeń należy przyjąć do podstawy wymiaru emerytury z okresu dochodzonym przez wnioskodawcę, należy brać pod uwagę przepisy:

- uchwała Nr 103 Rady Ministrów z dnia 25.05.1971r. w sprawie składników funduszu płac i pozostałych wynagrodzeń z tytułu pracy w jednostkach gospodarki uspołecznionej (M.P. nr 31,poz.196) obowiązującej do 31.12.1976r.,

- rozporządzenie Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 13.12.1976 r. w sprawie dostosowania niektórych przepisów o ubezpieczeniu społecznym i o ubezpieczeniu rodzinnym do zasad określających składniki funduszu płac (Dz. U. Nr 40, poz. 239) oraz

uchwała Nr 158 Rady Ministrów z dnia 07.12.1976 r. w sprawie składników funduszu płac (Mon. Pol. Nr 43, poz. 212) obowiązujących w okresie od 01.01.1977 r. do 31.12.1983 r.,

- uchwała Nr 33 Rady Ministrów z dnia 25.03.1983r. w sprawie klasyfikacji wynagrodzeń w jednostkach gospodarki uspołecznionej (Mon. Pol. Nr 15, poz.85) obowiązującą w okresie od 01.01.1984 r. do 31.12.1989 r.

W świetle tych przepisów podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne pracowników stanowiły wypłaty pieniężne w złotych oraz wartość świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, zaliczane w myśl przepisów o klasyfikacji wynagrodzeń do wynagrodzeń osobowych.

Wynagrodzenia osobowe obejmowały wynagrodzenia i inne świadczenia z tytułu pracy, wypłacane lub wydawane w naturze pracownikom, należne z istniejącego stosunku pracy m.in.:

- płace czasowo-godzinowe, dniówkowe, miesięczne, płatne w formie akordowej, prowizyjnej ,
- dodatki funkcyjne, służbowe, lokalne, terenowe, specjalne, za wysługę lat, za rozłąkę itp.
- dodatki stałe i przejściowe za szczególne właściwości pracy, szczególne kwalifikacje lub warunki pracy,
- premie, nagrody za działalność podstawową, wynikające ze stosowanych zasad wynagradzania,
- wynagrodzenia płatne dodatkowo za prace wykonywane w ramach obowiązującego pracownika wymiaru czasu pracy, ale przekraczające normalne obowiązki lub normatywy,
- dodatki i dopłaty za pracę w godzinach nadliczbowych i świątecznych, w godzinach nocnych oraz za pracę na drugiej zmianie lub za pracę na półtorej zmiany,
- dodatki związane z charakterem pracy, jak w transporcie samochodowym- za rodzaj prowadzonego pojazdu, za dodatkowe czynności kierowców, za obsługę codzienną, za oszczędne zużycie paliw płynnych i ogumienia dla kierowców samochodowych,
- dodatkowe wynagrodzenia i świadczenia wynikające z układów zbiorowych pracy,
- nagrody jubileuszowe, gratyfikacje, odprawy wypłacane przy przejściu na emeryturę itp.
- wynagrodzenia gwarantowane za czas niewykonywania pracy, do których m.in. zaliczane były zasiłki chorobowe, zasiłki macierzyńskie, wynagrodzenia za czas przestoju, za czas urlopu wypoczynkowego, urlopu dodatkowego, urlopu okolicznościowego i inne.

Ponieważ powołane wyżej przepisy zawierają niepełne wykazy możliwych wypłat zaliczanych do osobowego funduszu płac, mogą nadal istnieć wątpliwości co do wliczenia określonych wypłat do osobowego funduszu płac.

Przy rozstrzyganiu tych wątpliwości wliczenie tego rodzaju wypłat do podstawy wymiaru może mieć miejsce wówczas, gdy wypłata ta:

- nie została zaliczona przez przepisy o klasyfikacji wynagrodzeń do bezosobowego funduszu płac,
- zagwarantowana była umową o pracę lub wynikała z obowiązującego systemu płac
- miała charakter stały a wypłaty miały charakter miesięczny, kwartalny.

Natomiast w myśl powołanych powyżej przepisów podstawy wymiaru nie stanowiły m.in. wynagrodzenia wypłacane z zakładowego funduszu nagród tzw. 13-te i 14 -te pensje, wypłaty z zysku przedsiębiorstwa nagrody o charakterze szczególnym, okolicznościowe, resortowe, branżowe, ekwiwalenty za odzież, gdyż wyłączone zostały z podstawy wymiaru składki, innymi słowy nie podlegały składkom na ubezpieczenia społeczne.

Od dnia 01.01.1990r. nastąpiło ujednoczenie przepisów regulujących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne pracowników z przepisami normującymi podstawę wymiaru świadczeń emerytalno- rentowych. Obowiązującym aktem prawnym było rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29.01.1990r. w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego (tekst jednolity Dz.U. z 1993r. nr 68, poz. 769 ze zm.)

W świetle tych uregulowań podstawę wymiaru stanowił dochód w gotówce i naturze osiągnięty z tytułu wykonywania pracy w ramach stosunku pracy, w tym wypłacone po 01.01.1991r. również za rok 1990 nagrody i premie z zysku / m.in. tzw. trzynaste pensje/, a od 01.01.1992 r. dochód łącznie z podatkiem dochodowym.

Podstawy wymiaru nie stanowiły w dalszym ciągu nagrody okolicznościowe, resortowe, branżowe / włączone do podstawy wymiaru dopiero od 01.07.1997r./ oraz nagrody jubileuszowe, ekwiwalenty za nie wykorzystany urlop i inne.

Ponadto niektóre rodzaje wypłat w szczególności premie (kwartalne, roczne), nagrody lub inne składniki, wypłacane były po upływie okresu pracy za który przysługiwały, często dopiero w następnym roku kalendarzowym. Z tego względu przyjęto zasady, które pozwalają wyeliminować zróżnicowanie wysokości podstawy wymiaru świadczeń z uwagi na zasady wynagradzania stosowane przez pracodawców. Wynikają one z przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz z przepisu § 6 zawartego w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 01.04.1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (Dz. U z 1989 r. Nr 11, poz. 63 i z 1990 r. Nr 71, poz.418).

Tak więc, obliczając łączną kwotę wynagrodzenia pracownika w danym roku należy zsumować te składniki wynagrodzenia, które były uwzględnione w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, w myśl przepisów obowiązujących w okresie, za który wynagrodzenie to przysługiwało, przy czym:

- składniki wynagrodzenia wypłacone po upływie (przed upływem) danego roku należy doliczyć do wynagrodzenia za rok, za który przysługiwało, za który wypłacono
- w przypadku, gdy nie można ustalić okresu za który dane składniki wynagrodzenia zostały wypłacone, należy je doliczyć do wynagrodzenia za rok, w którym nastąpiła wypłata.

Niezależnie od tego w latach 1981-1987 zakłady pracy wypłacały zatrudnionym pracownikom rekompensaty z tytułu podwyżki cen na żywność, opał, energię elektryczną.

Podstawą prawną wypłat rekompensaty od 01.09.1981r. oraz od 01.02.1982r. była:

- uchwała Nr 187 Rady Ministrów z dnia 26.08.1981r. w sprawie podwyższenia cen detalicznych niektórych artykułów żywnościowych (M.P. Nr 22, poz. 200) oraz zarządzenie MPPiSS oraz Finansów z dnia 28.08.1981 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania rekompensaty z tytułu podwyżek cen detalicznych chleba i przetworów zbożowo-mącznych oraz odpłatności z tytułu korekty stawek żywnościowych (M.P. Nr 22, poz. 201),

- uchwała Nr 23 Rady Ministrów z dnia 27.01.1982r. w sprawie cen detalicznych podstawowych artykułów żywnościowych, opału i energii (M.P. Nr 4, poz. 17),

- uchwały Nr 24 Rady Ministrów z dnia 27.01.1982r. w sprawie rekompensat pieniężnych z tytułu wprowadzenia z dniem 01.02.1982r. nowych cen detalicznych podstawowych artykułów żywnościowych, opału i energii (M.P. Nr 4, poz. 18).

Na podstawie w/w przepisów zakłady pracy były zobowiązane do wypłacania rekompensat za każdy miesiąc kalendarzowy z góry w terminach przewidzianych dla wypłat wynagrodzeń. Zatem wskazana zasada jednoznacznie określała, że dokonywane wypłaty rekompensat przy wynagrodzeniu za dany miesiąc są w każdym przypadku wypłatami należnych rekompensat za kolejny następny miesiąc. Wobec tego do podstawy wymiaru za 1981r. nie powinno być wliczone więcej niż 4 rekompensaty pracownicze po 160 zł. tj. 640 zł. za okres od września do grudnia włącznie, pomimo wypłat 5 rekompensat, gdyż we wrześniu pracownik powinien otrzymać wypłatę rekompensaty z dołu i góry za październik a następne z góry za następne miesiące. Natomiast za 1982r. do podstawy wymiaru świadczeń może być wliczonych nie więcej niż jedna rekompensata w kwocie po 160 zł. i nie więcej niż 11 rekompensat ustalonych w nowej wysokości od dnia 01.02.1982r.

Jeżeli w kartotece za 1982r. odnotowano 12 rekompensat w nowej wysokości to oznacza, że wypłat dokonano prawidłowo z góry a rekompensata przy poborach za grudzień jest należną za styczeń 1983r. i tak kolejno każda rekompensata dotyczy następnego miesiąca

Ponadto na mocy uchwały Nr 17 Rady Ministrów z dnia 01.02.1988r. w sprawie dodatków z tytułu wzrostu cen (M. P. Nr 3, poz.20), pracownikom uspołecznionych zakładów pracy nie będących jednostkami sfery budżetowej, przysługiwał od dnia 01.02.1988r. dodatek w wysokości 6 000zł. miesięcznie, zwany dalej „dodatkiem” (§1 ust.1 w zw. ust.2), który w ramach wypracowanych funduszy mógł w późniejszym okresie zostać włączony w kwotę wynagrodzenia zasadniczego. Dodatek przysługiwał za okres, za który pracownik otrzymywał wynagrodzenie (§1 ust.5), przy czym winien być wypłacany w terminach wypłat wynagrodzeń, z możliwością wypłaty na początku miesiąca (§ 2).

Wskazać jeszcze przyjdzie, że stosownie do zarządzenia MP i PS z dnia 29.07.1989 r. w sprawie dodatków z tytułu wzrostu cen podstawowych artykułów żywnościowych (M.P. nr 30, poz.235) i zarządzenia MP i PS z dnia 16.10.1989 r. (M.P. nr 35, poz.278) od sierpnia 1989 r. przysługiwała wypłata dodatków cenowych, która dla pracowników umysłowych przysługiwała w maksymalnej kwocie 172 300 zł. a dla pracowników fizycznych 182 800 zł. Wyższe kwoty tych dodatków mogą być w podstawie wymiaru uwzględnione tylko w przypadku, gdy zakład dokonał indeksacji wynagrodzeń w oparciu o przepisy ustawy z dnia 31.07.1989r o podwyższeniu wynagrodzeń za pracę i dochodów rolniczych w związku ze zmianami cen detalicznych towarów i usług konsumpcyjnych w 1989 r. (Dz. U. Nr 48, poz. 261 z 1989 r.) oraz ustawy z dnia 16.10.1989 r. o zmianie ustawy o podwyższeniu wynagrodzeń za pracę i dochodów rolniczych w związku ze zmianami cen detalicznych towarów i usług konsumpcyjnych (Dz. U. Nr 56, poz. 330).

Niezależnie od powyższego, przy ustalaniu podstawy wymiaru w dalszym ciągu obowiązuje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) i zgodnie z § 20 tego rozporządzenia środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość dochodu lub wynagrodzenia, który stanowi podstawę wymiaru emerytury lub renty dla pracowników uspołecznionych zakładów pracy jest zaświadczenie wystawione przez zakład pracy według wzoru ustalonego przez ZUS (obecnie oznaczone Rp-7) lub legitymacja ubezpieczeniowa, zawierająca odpowiednie wpisy o okresach zatrudnienia i osiąganym w tych okresach wynagrodzeniu. W razie gdy zakład nie istnieje, natomiast

zachowała się w archiwum dokumentacja płacowa np. karty wynagrodzeń, listy płac dopuszczalna jest możliwość ustalenia wynagrodzenia o te dowody.

W postępowaniu sądowym mogą natomiast zostać przyjęte dowody pośrednie, pozwalające ustalić wysokość wynagrodzenia, w szczególności zawarte w aktach osobowych angaże oraz pisma dotyczące kolejnych przeszerowań z podaniem grupy zaszeregowania, stawki godzinowej lub kwoty wynagrodzenia zasadniczego. Na tej podstawie, przy niekwestionowanym trwaniu zatrudnienia, ustalić można przybliżoną kwotę wynagrodzenia zasadniczego, a także kwoty składników pochodnych wynagrodzenia (np. dodatku stażowego, premii). Dodatkowo wskazać należy, że liczbę godzin należnych do przepracowania w danym okresie, niezbędnych do wyliczenia wynagrodzenia zasadniczego płatnego w stawce godzinowej, możliwe są do ustalenia w oparciu o kalendarze za dany rok.

W niniejszej sprawie wynagrodzenie wnioskodawcy stanowiące podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne została ustalona na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach emerytalnych, a opisanych i wskazanych w ustaleniach faktycznych niniejszego uzasadnienia. W tym zakresie sąd jako własne przyjął ustalenia zawarte w opinii biegłego sądowego z dnia 26 lipca 2012r. w wariancie I. Ustalenia te pozostają w zgodności z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie tj. zaświadczeniami o wysokości wynagrodzenia i kartami wynagrodzeń dołączonymi do akt sprawy, angażami i listami płac znajdującymi się w dołączonych do sprawy aktach osobowych. Do przedmiotowej opinii strony nie złożyły zastrzeżeń.

Poniżej przedstawiony zostanie przez sąd sposób wyliczenia wynagrodzenia wnioskodawcy stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, przedstawionego w zestawieniu tabelarycznym w ustaleniach faktycznych niniejszego uzasadnienia, przy uwzględnieniu zapisów w Układzie Zbiorowym Pracy dla Budownictwa – za okres zatrudnienia skarżącego w Przedsiębiorstwie (...) Oddział w L. .

Za okres zatrudnienia w (...)O/ L., w którym J. J. podjął zatrudnienie z dniem 05.09.1962r. przedłożono jedynie kserokopie kart wynagrodzeń za lata 1966-1971 oraz za 1976-1978, na podstawie których organ rentowy dokonał wyliczenia kwot wynagrodzeń za wskazane lata. Brak jest dokumentacji płacowej za lata 1962- 1965 oraz za lata 1972-1975. W aktach osobowych dotyczących zatrudnienia skarżącego w w/w zakładzie pracy z karty wynagrodzeń wskazana jest stawka godzinowa: za 1966r. wskazana jest kwota 4,80zł., na karcie za 1967r. odnotowano kwotę 6,20zł. oznaczoną lit „B”, na karcie za 1970r. kwotę 6,70 zł., z kolei za 1977r. kwoty wynoszące kolejno – 7,50 zł.+ 1,50zł,

W konsekwencji do ustalenia wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za lata, za które brak jest w aktach osobowych angaży i kartotek zarobkowych tj. za lata 1962 (od 05.09.1962r.- do 31.12.1962r.), za 1963, 1964,1965 – przyjęto minimalne wynagrodzenie, uznając w tym względzie stanowisko organu rentowego za prawidłowe.

Biorąc pod uwagę treść znajdującego się w aktach osobowych angażu z dnia 01.07.1977r., w którym podano jako podstawę prawną: protokół dodatkowy z dnia 07.05.1977r. do UZP, sąd ustalił, iż z tą datą został wydany protokół dodatkowy do Układu Zbiorowego Pracy /UZP/ dla Budownictwa z dnia 23.12.1974r. ozn. nr 11. Wyżej wskazany UZP obowiązywał od dnia 01.01.1975r., zastępując UZP w Budownictwie z dnia 15.03.1958r., które były zawierane pomiędzy Ministrem Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych a Zarządem Głównym Związku Zawodowego (...).

Analiza uregulowań wynikających z Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie oraz z Układu Zbiorowego Pracy dla Budownictwa prowadzi do wniosków, iż w układach tych określone zostały warunki pracy i płacy pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, oraz przez niego nadzorowanych, zawarte w części ogólnej oraz w załącznikach do tych układów. O fakcie, że w okresie objętym sporem, czyli za który brak dokumentacji płacowej, zasady wynagradzania pracowników zatrudnionych w Przedsiębiorstwie (...)regulowane były w drodze tych układów, stanowią zapisy dokonane w odpowiednich załącznikach do tych układów zatytułowane „Zakres Obowiązywania Postanowień UZP w Budownictwie lub dla Budownictwa”. W załączniku nr 14 do UZP w Budownictwie z dnia 15.03.1958r. w ust.1 pkt 3 wskazano, że obowiązuje w przedsiębiorstwach transportowych, transportowo – sprzętowych, transportowo- spedycyjnych

podległych Ministrowi Budownictwa, z kolei w załączniku nr 13 do UZP dla Budownictwa z dnia 23.12.1974r. w § 1¹ pkt.8 wymieniono, iż obowiązuje w centrali Zjednoczenia Przedsiębiorstw (...).

Wobec powyższego należy wskazać, że do dnia 31.12.1974 r. pracowników (...) (...) w L. obejmowały postanowienia UZP w Budownictwie z dnia 15.03.1958 r. ze zmianami, a od dnia 01.01.1975 r. UZP dla Budownictwa z dnia 23.12.1974r. zawarte pomiędzy Ministrem Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych a Zarządem Głównym Związku Zawodowego (...).

W załączniku nr 5 do UZP w Budownictwie określone zostały zasady wynagradzania i czasu pracy pracowników transportu samochodowego. Stosownie do zapisu § 1 zawartego w części I postanowienia załącznika dotyczą :

1. kierowców pojazdów samochodowych i ich pomocników zatrudnionych w :
  - a. przedsiębiorstwach transportowych, transportowo – sprzętowych, transportowo-spedycyjnych,
  - b. zakładach i gospodarstwach transportu samochodowego, stanowiących wydzielone jednostki organizacyjne przedsiębiorstw,
  - c. pozostałych nie wymienionych w pkt. a i b) przedsiębiorstwach i jednostkach organizacyjnych,
2. robotników zaplecza technicznego transportu samochodowego,
3. dyspozytorów samochodowych w jednostkach poza przedsiębiorstwami transportowymi.

W myśl zasad wynikających z przepisu § 2 zawartego w części II tego załącznika wynika, że postanowienia § 1 ust.1 pkt a) i b) dotyczą kierowców pojazdów ciężarowych i autobusowych oraz ich pomocników zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych transportu zorganizowanego, natomiast wymienionych w § 1 ust.1 lit. c) dotyczą kierowców pojazdów ciężarowych i autobusowych oraz ich pomocników zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych transportu nie zorganizowanego (§ 17 części III). Analogiczny zapis w zakresie transportu zorganizowanego i niezorganizowanego został zamieszczony w § 1 załącznika nr 8 do UZP dla Budownictwa, określający warunki wynagradzania pracowników transportu samochodowego.

W świetle przytoczonych przepisów należy wskazać, że wymienionych UZP rozróżniono

transport zorganizowany i niezorganizowany w zależności od tego czy był wykonywany przez przedsiębiorstwa transportowe czy inne przedsiębiorstwa i jednostki nie trudniące się zawodowo transportem. Rozróżnienie to pociągało za sobą zróżnicowanie niektórych stawek i warunków pracy kierowców w obu grupach przedsiębiorstw. Z uwagi, iż (...) był przedsiębiorstwem transportowo – sprzętowych, z tego względu należało go zaliczyć do pierwszej z wymienionych grup i zastosować te przepisy w odniesieniu do pana J. J. zatrudnionego jako kierowcy.

Z dalszych uregulowań zawartych z części II załącznika nr 5 wynika, że :

- normalny czas pracy kierowców może wynosić 10 godzin na dobę z tym zastrzeżeniem, że

w okresie miesięcznym nie powinien przekraczać takiej liczby godzin, jaka wynika z pomnożenia 8 godzin (w soboty 6 godzin) przez liczbę kalendarzowych dni roboczych przypadających w danym miesiącu tj.46 godzin w tygodniu (§ 3),

analogiczny zapis w tym zakresie w UZP z 1974r. został zamieszczony w § 2 załącznika nr 8 do tego układu.

- za pracę w godzinach nadliczbowych uważa się pracę ponad normy określone w § 3 (§ 4), natomiast ustalenie wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, niedziele i dni świąteczne wolne od pracy zostały określone w § 7, które przysługują według ustalonych norm:

- 1) za każdą godzinę pracy w godzinach nadliczbowych przysługuje stawka wynagrodzenia zasadniczego oraz

- dodatek w wysokości 50% za pierwsze dwie godziny nadliczbowe

przekraczające ponad 10 godzin na dobę (w soboty 8 godz.),

- dodatek w wysokości 100% za każdą godzinę pracy w święta wolne od pracy

i za dalsze godziny nadliczbowe,

2) za każdą godzinę pracy w niedzielę, za którą pracownik nie otrzymał dnia wolnego, przysługuje dodatek w wysokości 100% wynagrodzenia zasadniczego,

3) za godziny przepracowane w nocy tj. między godziną od 22 a 6 rano, przysługuje dodatkowe wynagrodzenie wg zasad określonych w układzie obowiązujących w przedsiębiorstwie, zatem na ogólnych zasadach, czyli za każdą przepracowaną godzinę w czasie wskazanym powyżej, w wysokości 10% stawki godzinowej osobistego zaszeregowania (§ 17 zawarty w rozdziale III - „płaca” części ogólnej)

w załączniku nr 8 do UZP z 1974r. nie wskazano uregulowań w zakresie godzin nadliczbowych, niedziele i święta, wskazano tylko, iż kierowcom zatrudnionym w obsłudze budów, prowadzonej na dwie zmiany, przysługuje - z tytułu zatrudnienia na drugiej zmianie – dodatek za pracę na drugiej zmianie, w wysokości 10% stawki zasadniczej osobistego zaszeregowania (§ 9) oraz, że za czas pracy w porze nocnej, przysługuje dodatek w wysokości 15% stawki osobistego zaszeregowania (§ 13),

- kierowcy i ich pomocnicy mogą być wynagradzani według:

- 1) czasowo- premiowego systemu płac,

- 2) akordowego systemu płac,

przy czym godzinowe ich stawki ustala się w wysokości i według zasady określonych w części VII załącznika (§ 5), w której to części w § 34 zawarta jest tabela z podziałem na opisane kolumny, a mianowicie na: warunki zaszeregowania, w której wymieniono rodzaje prowadzących stale przez kierowców samochodów lub innych ciągników - kol.2; grupa płac, obejmuje grupy przypisane do danych warunków zaszeregowania - kol.3; stawka w złotych za 1 godzinę pracy z podziałem na A –kol.4 i B-kol.5, zawiera kwoty, które wynikają z danej grupy zaszeregowania, przy czym w § 35 tej części VII wskazano, że w pierwszym i drugim roku pracy w danym zakładzie pracy, przysługuje stawka płac „A”, a po dwóch latach nienagannej pracy przysługuje stawka „B”, w UZP z 1974r. godzinowe stawki kierowców określone zostały w tabeli 2 zawartej w § 4 ust.1 załącznika nr 8, w którym dodatkowo wskazano, że zastosowanie wyższej stawki godzinowej płacy zasadniczej, może nastąpić za zgodą jednostki nadrzędnej, nie wcześniej jednak niż po upływie roku od dnia wprowadzenia niniejszej (§ 4 ust.5),

- kierowcom niektórych pojazdów samochodowych przysługuje za każdą godzinę pracy na pojeździe dodatek, który zależy od rodzaju prowadzonego pojazdu samochodowego lub charakteru wykonywanej pracy, w wysokości określonej w części VIII załącznika (§ 8 ust.1 i 2), w której to części zamieszczono tabelę, która podzielona została na rodzaj pojazdu, w której wymieniono pojazdy za który przysługuje dodatek oraz wysokość przysługującego dodatku, ze wskazaniem kwot przypisanych dla danego rodzaju pojazdu (§ 39 cz. VIII), z tym że dodatek ten nie przysługiwał kierowcom pracującym w systemie akordowym (§ 8 ust.5) oraz nie wchodził do podstawy dopłat za pracę w godzinach nadliczbowych, premii indywidualnych i do dodatków za pracę w nocy (§ 8 ust.6),

w UZP z 1974r. godzinowe stawki dodatku za rodzaj prowadzonego pojazdu lub wykonywanie niektórych rodzajów przewozów, zostały określone w tabeli 3 zawartej w § 4 ust.1 załącznika nr 8, z zastrzeżeniem §14 ust.10 pkt.1, który stanowił, że dodatek ten nie przysługuje kierowcom zatrudnionym w systemie akordowym,

- kierowcom pojazdów samochodowych – poza wynagrodzeniem zasadniczym- przysługiwał dodatek za obsługę codzienną pojazdu samochodowego (tzw. OC), w wysokości od 5 zł. do 10 zł dziennie (§ 10 ust.1), który w

przypadku wykonywania czynności obsługi codziennej przez kierowcę i jego pomocnika, podlega podziałowi, z którego 40% otrzymuje pomocnik (§ 10 ust.2), przy czym ramowe zasady wysokości tego dodatku określone są w części IX załącznika (§ 10 ust.3), który w myśl zasad wskazanych w § 40 ust.1 części IX składał się z dwóch oddzielnych części;

1. za wykonanie czynności zdawczo -odbiorczych,
2. za wykonanie pozostałych czynności obsługi codziennej,

przy czym kwoty tego dodatku zostały wykazane w tabeli, z której wynika, że jego wysokość wykazana w rubryce 2 i 3 niniejszej tabeli, opisanych kolejno jako czynności zdawczo – odbiorcze oraz pozostałe czynności obsługi codziennej, uzależniona jest rodzaju pojazdu (ust.2). Dalsza analiza § 40 prowadzi do wniosku, że w przypadku, gdy obsługa codzienna wykonywana jest przez pracowników stacji obsługi, wówczas kierowcy przysługuje jedynie dodatek za czynności zdawczo -odbiorcze w wysokości określonej rubryce 3 tabeli (ust.3), natomiast gdy obsługa codzienna należy w całości do obowiązku kierowcy, wówczas przysługuje mu dodatek w łącznej wysokości określonej w rubryce 2 i 3 tabeli (ust.4),

analogiczny zapis w kwestii przyznania dodatku za obsługę codzienną (OC) wraz z tabelą wskazania jego kwot, został w UZP z 1974r. przedstawiony w § 8 załącznika nr 8,

- kierowcom pojazdów samochodowych, którzy posiadają prawo jazdy I kategorii co najmniej od 5 lat i pracują w zawodzie kierowcy z zachowaniem ciągłości pracy, przysługuje dodatek za staż pracy w wysokości 10% płacy zasadniczej po 10 latach pracy, a po 15 latach pracy w wysokości 15% płacy zasadniczej, a ich wypłata powinna być wykonywana wg zasad określonych w części XI załącznika (§ 12), w której wskazano, że kierowca może być pozbawiony dodatku stażowego w całości lub częściowo na okres od 1 do 3 lat w przypadku: samowolnego korzystania z pojazdu, spowodowania zawnionego przez kierowcę wypadku, powtarzającego się naruszenia przepisów regulaminów pracy, działania na szkodę zakładu (§ 43 cz.XI),

uregulowania w zakresie dodatku za staż pracy w UZP z 1974 zostały przedstawione w § 16 ust.1 zawartym w zał. 8, w którym dodano, iż jest należny już po 5 latach pracy, natomiast za podstawę do obliczenia tego dodatku, wskazano, że stanowi wynagrodzenie zasadnicze łącznie z dodatkiem za rodzaj prowadzonego pojazdu (§ 16 ust.3 zał.8), przy czym jego wypłata jest uzależniona od nienagannej pracy, a w przypadku naruszenia dyscypliny pracy regulaminu pracy, pracownik może być pozbawiony dodatku w częściowo lub w całości (§16 ust.9 i 10 zał. nr 8)

- kierowcom i ich pomocnikom w myśl § 13 przysługuje premia miesięczna za oszczędności ogumienia i paliwa, czyli za zdanie opon po osiągnięciu normy przebiegu, nadających się do użycia w trakcji konnej lub do bieźnikowania (§ 61cz. XVI) i paliwa płynnego za każdy jego zaoszczędzony litr w stosunku do ustalonej przez Ministra Komunikacji normy zużycia wyznaczonej dla danego rodzaju, marki, typu pojazdu na określoną ilość kilometrów przebiegu (§ 65 cz. XVII),

uregulowania w tym zakresie w UZP z 1974r. zostały określone w § 17 zał. nr 8

- kierowcy i ich pomocnicy mogą otrzymywać premię za wyniki pracy według zasad określonych w części XII załącznika (§ 14), przy czym uregulowania zawarte w części XII zawierają ramowe zasady premiowania kierowców i ich pomocników,

w UZP z 1974r. wskazano, że kierowcom samochodowym przysługuje premia za wykonanie zadań wyznaczonych przez kierownika zakładu pracy, przy czym szczegółowe zasady ich wypłat określają zakładowe regulaminy premiowania, zatwierdzane przez dyrektora zakładu w uzgodnieniu z radą zakładową (§ 5 zał. nr 8).

- w uzasadnionych ekonomicznie przypadkach, kierowcom i ich pomocnikom, mogą w czasie ich pracy być powierzone czynności dodatkowe, nie wchodzące w zakres ich normalnych obowiązków (§ 41 ust.1 cz. X zał.5), z tym że powierzenie wykonania czynności dodatkowych powinno nastąpić w formie zlecenia pisemnej (umowy o

dotatkowe prace), łącznego dla wszystkich powierzonych czynności, z wyszczególnieniem rodzaju pracy, zakresu pracy i sposobu obliczenia wynagrodzenia za pracę (§ 41 ust.7 cz. X zał.5),

analogiczny zapis w tym zakresie w UZP z 1974r. zmieszczono w § 6 zał.8 .

Mając na względzie przedstawione powyższe postanowienia UZP sąd uznał, iż na podstawie zapisów w tym akcie brak możliwości ustalenia otrzymywanych przez skarżącego w latach 1966-1971: kwot premii ; dodatków za pracę w godzinach nadliczbowych, czy w niedziele i święta oraz za godziny przepracowane w nocy ; dodatku za ogumienie i za paliwo i dodatku za czynności dodatkowe , gdyż w nadesłanych aktach brak jest ewidencji niezbędnych – zgodnie z powołanymi postanowieniami UZP – do wyliczenia tych składników (karty 97-98 akt sprawy).

Sąd dokonał sprawdzenia kwot ustalonych przez organ rentowy w oparciu o karty wynagrodzenia obejmujące lata 1966-1971 oraz 1976-1978. W wyniku przeprowadzonej analizy stwierdzić należy , że wyliczone przez organ rentowy wynagrodzenia za lata 1966-1971 (karty 301- 304 tomu V) oraz 1977-1978 (karty 306-307 tomu V akt ZUS) są ustalone w prawidłowej wysokości , i wynoszą :

1966r.-27 837,79zł. ≈ 27 838zł.; 1967r.- 30 107,37zł. ≈30 107zł.;

1968r.-38 282,70zł.≈ 38 283zł.;

1969r.- 40 119 zł.; 1977r. – 63 133 zł.; 1978r. – 42 080zł.

Odnosnie wynagrodzenia ustalonego przez organ rentowy za 1976r. zwrócić należy uwagę na następujące nieścisłości znajdujące się w tym dokumencie :

Karta wynagrodzenia została podzielona na poszczególne opisane rubryki jak: praca, płaca, potrącenia i wypłata. Trzy pierwsze z tych rubryk zostały podzielone na kolumny, które zostały odpowiednio ponumerowane i opisane. Rubryka opisana jako płaca obejmuje ponumerowane kolumny od 8 do 18, w których od 8 do 17 /nie we wszystkich/ zaksięgowano kwotę danego opisanego składnika wynagrodzenia, natomiast kol.18 opisana jako „razem płaca brutto” winna zawierać sumę kwot z poszczególnych kolumn za danym miesiącem.

W wyniku przeprowadzonej analizy zapisów dokonanych na karcie za 1976r. sąd stwierdził, że suma składników wynagrodzeń zaksięgowanych w poszczególnym miesiącu, nie odpowiada kwocie za dany miesiąc wykazanej w kolumnie 18, przy czym podkreślić przyjdzie, że na karcie nie odnotowano w kolumnie 26 kwot należnych do wypłaty w poszczególnym miesiącu za ten rok.

Kwoty wykazane w kolumnie 18 w poszczególnych miesiącach tego roku /czyli za dany miesiąc/ są wyższe od sumy kwot obejmujących składniki wynagrodzeń wynikających w poszczególnych miesiącach, co wynikać będzie z przedstawionej poniżej tabeli, w której wykazano wszystkie zaksięgowane składniki wynagrodzeń na karcie wynagrodzenia do kolumny 18 ozn. jako razem płaca brutto. W tabeli nie uwzględniono kwot zasiłku chorobowego wykazanego na karcie wynagrodzenia kol.24, gdyż w chwili obecnej nie mają one wpływu, na wykazanie różnic pomiędzy sumą, która obejmuje składniki wynagrodzenia z poszczególnych miesięcy a kwotami wykazanymi w kol.18 karty wynagrodzenia. Kwoty tego zasiłku będą wpływały na ogólną wysokość wynagrodzenia.

Okres obrachun.	P Ł A C A	Suma kwot	Różnica	
1976	A	poszczególnych składników z karty	między ~~razem~~ a sumą	

Akord	Akord dopła ty	Urlop	Premie	Staż	Razem płaca brutto				
50%	100%								
kol.1	kol.8	kol.10	kol.11	kol.14	kol.15	kol.17	Kol.18	8+10+14+	15+17
I	3 597	182	336		182 182	238	182 4 914	182 4 535	379
II	3 024	154	175		128	230	4 014	3 711	303
III	3 772	189	455		182	262	5 241	4 860	381
IV	3 735	175	350		91	234	4 874	4 585	289
V	4 325	175	595		91	262	5 859	5 448	411
VI	2 571	175	231		147	220	3 899	3 344	555
VII	3 987	182	588			267	5 463	5 024	439
VIII	4 229	175	399		91	246	5 402	5 140	262
IX	1 339	70	84	3 104	91	186	4 935	4 874	61
X	2 810	112	350	1 164	76		4 709	4 512	197
XI	3 765	184	397		395	238	5 355	4 979	376
XII	3 107	195	187		351	251	4 549	4 091	458
	40 261	1 968	4 147	4 268	2 007	2 634	59 396	55 285	4 111

Z przedstawionego tabelarycznego zestawienia wynika, że suma kwot wynikająca z kolumny 18 wynosząca 59 396zł. jest wyższa od sumy poszczególnych składników za cały rok 1976, która stanowi 55 285 zł./ wykazana w kolumnie za kol.18 oddzielona grubą kreską/, dla których różnica wynosi 4 111 zł. / wykazana w ostatniej kolumnie tabeli/. Jak wcześniej wskazano na karcie wynagrodzeń nie odnotowano kwot do wypłaty po potrąceniach, na podstawie

ewentualnie których możliwe byłoby wskazanie w jakiej faktycznie wysokości było należne wynagrodzenie razem brutto. Pomimo, iż na podstawie w sposób nieprawidłowo prowadzonej karty i tak dokonanych na niej zapisów brak możliwości doprecyzowania, czy kwoty wykazane w kol.18 bezspornie przysługiwały panu J. J.. W przypadku rozbieżności pomiędzy dokumentami płacowymi za ten sam okres , a taka sytuacja zaistniała co do roku 1976r. – w ocenie sądu - należy przyjąć kwotę co do której nie ma wątpliwości , że została wypłacona skarżącemu i stanowiła podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne . Taką kwotą jest , zdaniem sądu , suma składników wynagrodzenia za 1976r. wynosząca – 57 119 zł (55 285 zł. + 1 834zł.) – w opinii biegłego wskazana jako wariant I . Nie można bowiem ustalać wynagrodzenia , które stanowiło podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne zakładając w tym zakresie hipotetyczność opartą na podstawie analizy kart wynagrodzeń za lata poprzednie i występujących w tym zakresie rozbieżności, a dodatkowo przy założeniu ,iż osoba niosząca te kwoty na indywidualną kartę wynagrodzenia pracownika, w przypadku J. J. w kol.18 przez pomyłkę w każdym miesiącu roku 1976 dokonywała wpisu kwoty innego pracownika . Przy takim stanowisku sąd ustalił wynagrodzenie za 1976r. stanowiące podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w kwocie 57119 zł . Jest to suma składników wynikających z karty wynagrodzeń za 1976r. 55285 zł powiększona o kwoty należnych zasiłków chorobowych wykazanych na karcie w kwocie 1 178zł. i 656zł. (kol.24) stanowiących łącznie kwotę 1 834zł. (1 178zł.+ 656zł.= 1 834zł.).

Z kolei odnośnie wynagrodzeń za lata 1972-1976 , za które brak jest dokumentacji płacowej – sąd dysponując legitymacją ubezpieczeniową wnioskodawcy oraz kartami zasiłkowymi za okres jego zatrudnienia w (...) Oddział w L. - sąd sposób wyliczenia następujący : wpis w karcie wynagrodzeń za 1966r. stawki godzinowej 6,70 zł powiększony o dodatek za rodzaj prowadzonego pojazdu stawka z UZP – 1 zł tj. 7,70 zł za godzinę + dodatek 8 zł dziennie za obsługę codzienną pojazdu . Stawki godzinowe i dzienna zostały pomnożone przez obowiązkowy czas pracy w w/w okresie – w tym czasie nie korzystał skarżący ze zwolnień lekarskich.

Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia sąd przyjął wynagrodzenie wyliczone w ten sposób w następujących wysokościach :

- za 1972r. – 20443zł ,
- za 1973r. 20497 zł ,
- za 1974r. – 20427 zł ,
- za 1975r. – 21306 zł (karta 104 akt sprawy).

Takie wyliczenie w ocenie sądu nie jest wyliczeniem hipotetycznym, gdyż opiera się na ustaleniu wynagrodzenia za minimalny, ustawowo regulowany czas pracy na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach osobowych oraz postanowień UZP .

Odnośnie ustalenia wysokości wynagrodzenia za okres zatrudnienia w (...) w L. tj. od 01 stycznia 1988r. do 31 maja 1995r. wskazać należy ,iż podstawą poczynionych w tym zakresie ustaleń stanowiły listy płac nadesłane przez zakład pracy . Jednakże dokumentacja ta jest niekompletna , gdyż nie zawiera list za okresy tj. październik 1988r., od października do grudnia 1990r., za styczeń oraz od września do grudnia 1991r ., od stycznia do czerwca 1992r. Ponadto na podstawie dokumentacji płacowej stwierdzić należy, że wynagrodzenia wykazane za te lata na zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (k.323t.Va.ZUS) nie obejmują kwot wypłaconych J. J.- wykazanych na listach płac – wynagrodzeń z tytułu dopłat za pracę w godzinach nadliczbowych , za pracę w wolne soboty czy niedziele i święta .

W kwestii nie uwzględnionych w wynagrodzeniach przez zakład pracy składników wynagrodzeń uzyskiwanych przez J. J.w latach 1992-1995 jakimi były dopłaty do godziny nadliczbowych, dopłaty za pracę w wolne soboty, czy niedziele i święta, przyjdzie wskazać, że w katalogu powołanych przez sąd przepisów tj. uchwały nr 33 RM z dnia 25.03.1983r. w sprawie klasyfikacji wynagrodzeń w jednostkach gospodarki uspołecznionej (§ 1 ust.2) oraz rozporządzeniu RM z dnia 29.01.1990r. w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego (§7) nie

wymieniono, iż podstawy wymiaru składek nie stanowią powyższe dopłaty. W konsekwencji takich uregulowań prawnych sąd uznał, że od wszystkich tych dopłat istniał obowiązek oprowadzania składek, tym samym uznać należy, że podlegały składkom na ubezpieczenia społeczne, a co za tym idzie, że podlegają wliczeniu do wynagrodzeń stanowiących podstawę wymiaru świadczeń emerytalno-rentowych. Ponadto dopłaty te stanowią integralną część składnika wynagrodzenia należnego za pracę w godzinach nadliczbowych, w wolne soboty czy też niedziele lub święta, gdyż w pierwszej kolejności za każdą godzinę pracy w warunkach wymienionych powyżej, przysługiwało wynagrodzenie liczone wg stawki zaszergowania, które było zwiększane o należne dopłaty np. za pierwsze dwie lub cztery godziny nadliczbowe, za godziny nadliczbowe przepracowane w nocy, niedzielę lub święta przy zastosowaniu stawek procentowych przewidzianych w Zakładowym Systemie Wynagradzania lub Układzie Zbiorowym Pracy. O fakcie, że w (...) (...) obowiązywał Zakładowy System Wynagradzania i UZP oraz że na warunkach i zasadach określonych w tych uregulowaniach były liczone premie i dodatki, stanowi zapis dokonany w pkt. 3 na umowie o pracę, która znajduje się w aktach osobowych za okres tego zatrudnienia (k.58a.sąd).

Analizując materiał dowodowy zgromadzony w sprawie sąd zwrócił uwagę na fakt, że na listach płacowych od 1990 r. uwidoczniony został nowy składnik wynagrodzenia opisany jako „dodatek świąteczny”. Pod tą pozycją były księgowane kwoty za pracę w niedzielę lub święta, od których zakład oprowadzał składki. W ocenie sądu biegły sądowy dokonując ustaleń w zakresie wyliczenia kwot wynagrodzeń prawidłowo uwzględni te wypłaty w wynagrodzeniach za poszczególne lata /oprócz 1990r. i 1991r./, doliczając te składniki wynagrodzenia do kwot wskazanych w listach płac (karty 106-115 akt sprawy). W tym zakresie wyliczenia rachunkowe zawarte w opinii biegłego sąd przyjmuje jako własne, stanowiące ustalenie wysokości wynagrodzenia podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za lata 1988r.- 1995, których wysokość przedstawiona została w zestawieniu tabelarycznym przedstawionym w ustaleniach faktycznych niniejszego uzasadnienia.

W tym miejscu wskazać należy, iż nie zasługują na uwzględnienie zarzuty J. J. dotyczące nieprawidłowego ustalenia przez zakład pracy wynagrodzenia za rok 1988r. Zdaniem skarżącego wynagrodzenie to winno być wynosić 488032 zł. Kwota wskazana przez wnioskodawcę jest kwotą zaniżoną, gdyż w druku Rp-7 za ten okres zakład pracy wskazał wynagrodzenie wyższe 504241 zł i jest niższe od wynagrodzenia przyjętego przez sąd przy uwzględnieniu dodatkowych składników wynagrodzenia wymienionych w liście płac - wymienionych powyżej.

Dodatkowo wskazać należy, że w przedmiotowej sprawie w świetle powołanych przepisów, brak podstaw do wyliczenia wskaźnika wwpw z 6 lat kalendarzowych obejmujących lata 1966-1971, dla których wskaźnik wynosi 145,45 %, gdyż okres tych lat /1966-1971/ przypada poza 15 letni okres przed złożeniem wniosku o przyznanie emerytury. W tym zakresie uznano za nietrafny zarzut wnioskodawcy zgłoszony w piśmie z dnia 19 lipca 2012r. (karta 119 akt).

W konsekwencji sąd kierując się treścią art. 477¹⁴ § 1 kodeksu postępowania cywilnego oddalił odwołanie, gdyż nie było podstaw do jego uwzględnienia z przyczyn wymienionych w niniejszym uzasadnieniu.